

ΠΑΝΤΟΣ Γ. Π. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

μειράκιον 14 ἐτῶν πνιγὲν ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσσῃ.

ΣΕ ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΑΝΑ

Κα Φωτεινὴ Γ. Ζυγομαλᾶ
Νικολάειρ

ΜΙΑ μάνα, μιὰ πικρόμανα, μιὰ δύστυχη μανούλα
Στὸ περιγιάλι κάθονταν τῆς θάλασσας τῆς Μαύρης,
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα, μὲ πρῶσωπο σκισμένο.
Σ' ἄν περδικοῦλα θλίβονταν, καὶ σ' ἄν παππὶ μαδηῶνταν.
Ὅρες ἐμοιρολόγαγε, καὶ τράβαε τὰ μαλλιά της,

Κι' ὥρες ἐπετροβόλαγε μ' ἀγριεμένα μάτια,
Τὴν ἄρμυρὴ τὴ θάλασσα, τὴν πικροκυματοῦσα,
Κι' ἡ θάλασσα τὴν ἐρωτάει, καὶ μὲ θυμὸ τῆς λέγει :

— « Πέ μου, γιατί μοιρολογᾷς, καὶ βγάζεις τὰ μαλλιά σου ;

» Καὶ μὲ συχοπετροβολᾷς μ' ἀγριεμένα μάτια ;

» Σ' ἄν τί κακὸ νὰ σῶκανα, καὶ μῶχες τέτοια ἔχ-τρα ; »

Γυρίζει ἡ μάνα καὶ τῆς λέει, μὲ βραχνιασμένα λόγια :

— « Θάλασσα, σκυλοθάλασσα, καὶ σκυλοκυματοῦσα,

» Καὶ τί μποροῦσες πλειότερο κακὸ γιὰ νὰ μοῦ κάμης,

» Ποῦ μ' ἄρπαξες τὸ γυιόκα μου, καὶ γυιὸ δὲν ἔχω ἄλλον ; »

Κι' ἡ θάλασσα τῆς ἀπαντάει, κι' ἡ θάλασσα τῆς λέγει :

— « Φεύγα, γυναιῖκα ἀνέγνωμη, 'πὸ τὴν ἀχρογιαλιά μου !

» Φεῦγα, γιατί τὰ δάκρυα σου, ποῦ τρέχουν σὰν ποτάμια,
 • Μοῦ ἄρμυρίζουν πλειότερο τ' ἀπέραντα νερά μου,
 • Ποῦ τόσο μοῦ τ' ἄρμύρισαν τὰ δάκρυα τῶν μανάδων.
 » Φεῦγα ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι μου, καὶ μὴ βαρυχομίζης,
 » Κι' ἐγὼ τὸ γυιό, ποῦ σ' ἄρπαξα, τὸ γυιό, ποῦ σῶχω πάρει,
 » Τὸν φίλησα, τὸν χάιδεψα, καλλίτερα ἀπὸ σένα,
 » Τῷ πλυνα τὸ κορμάκι του, καὶ τῶχω κάμει ἄσπρο,
 » Ἄσπρο σὰ χιόνι τοῦ βουνοῦ, ἄσπρο σὰν τὸν ἀφρό μου.
 » Κι' ἐγὼ τὸ γυιό, ποῦ σ' ἄρπαξα, τὸ γυιό, ποῦ σῶχω πάρει,
 » Γλυκὰ τὸν ἐνανούρισα, στὴν ἀγκαλιά μου μέσα,
 » Καὶ τῶκλεια τὰ μάτια του, μὲ φεγγαριοῦ ἀχτίδα.
 » Μὲ τὸν κατάλευκό μου ἀφρό, τὸν ἔχω σαθανώσει,
 » Τοῦ στόλισα τὰ χεῖλια του, μὲ ἄφθονο κοράλλι,
 • Καὶ ὕστερα τὸν ξάπλωσα ψηλὰ στὰ κύματά μου,
 » Κι' ἐκεῖνα τὸν ἐπήρανε ἀφροστεφανωμένο,
 » Κι' ἀπάνω στῆς ἀκρογιαλιάς τὸν ἔβγαλαν τὸν ἄμμο,
 » Κι' ὅσες Νεράιδες βρίσκονταν τὴν ὥρα ἐκείνη γύρα.
 » Ὅλες τὸν συμπροβόδισαν, καὶ τοῦ εἶπανε τραγοῦδια,
 » Τραγοῦδια χάρου ὡμορφα, ὅπου ραγίζουν πέτρες,
 » Σὰ νὰ τὸν εἶχαν ἀδερφό, σὰ νὰ τὸν εἶχαν γέννα! »
 Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ μαύρη μάνα φεύγει.
 Τῆς τρώει ὁ πόνος τὴν καρδιά, κι' ἡ μαύρη γῆ τὸ γυιό της.
 Κι' ἡ θάλασσα ἀντρειεύεται, κι' ἡ θάλασσα μουγκρίζει,
 Κι' ἄλλα κορμιὰ νὰ καταπιῇ, κι' ἄλλες καρδιές νὰ κάψῃ!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Φρόνιμος ἀπόκρισις.

Μετοξὺ ἀφεντικοῦ καὶ ὑπηρέτου :

- Μὰ τὸ θεό, Γιώργη, δὲν ξέρω : σὺ εἶσαι τρελὸς ἢ ἐγώ.
- Σὰς ἔχω, ἀφεντικό, γιὰ πολὺ φρόνιμο καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιστεῦσω πῶς ἔμπορεῖτε νὰ πάρετε τρελὸν ὑπηρέτην.